de danska och de finska kvinnorna räcka handen åt hvarandra till ädel täflan[1]), glädjas åt hvarandras segrar och hemta deraf lärdom och uppmuntran till fortsatt arbete.

Helsingfors, d. 26. april 1909.

Alexandra Gripenberg,
Koti ja Yhteiskuntas redaktris.

Kvinden og Samfundets Læsere vil sikkert med Glæde modtage denne Hilsen fra Bladets finske Kollega. Det er altid en stor Opmuntring at erfare andres Fremgang, naar deres Maal er det samme som vort.

[1]) Kappestrid.

Kvindesagen i Finland har gjort Kæmpeskridt fremad, og det har ikke været os muligt at holde Tridt dermed, men vi søger at følge i de finske Kvinders Spor og er glade over alt, hvad vi kan lære af dem.

Desværre har vi danske Kvinder paa Grund af Sproget ikke kunnet følge »Koti ja Yhteiskunta«s Udvikling paa nærmere Hold, men Redaktørens Navn er os det bedste Bevis for, at Bladet har fyldt sin Plads og løst sin Opgave paa værdig Maade.

Vi haaber, at Bladet stadig maa kunne udvikle sig, tro mod sine Traditioner, og vinde i Indflydelse og Omfang.

Red.

Dagbog fra
Den internationale Kvindestemmerets-Alliance i London 1909.

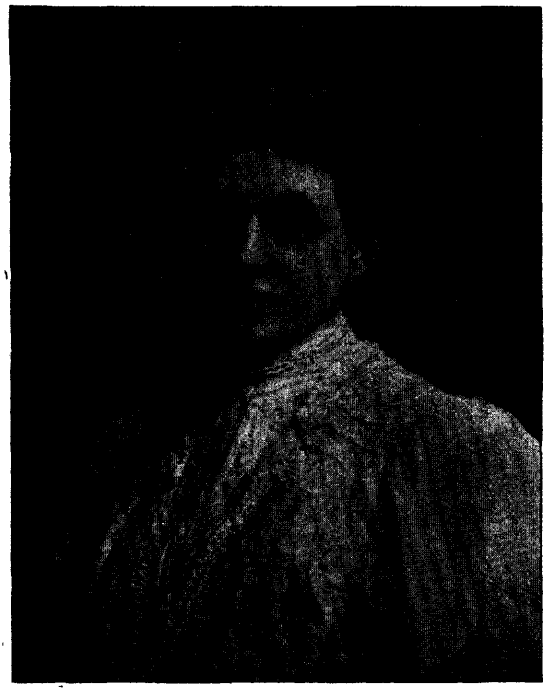

Carrie Chapman Catt. *Præsident.*

Billede over en Artikel her i Bladet om Kongressen i København 1906. Vi bringer det af H. t. de mange nye Medlemmer.

Mandag den 26. April.

Imorges præcis Kl. 9^{30} lød de tre Hammerslag, hvormed Præsidenten for den I. K. A., Mrs. Chapmann-Catt (Forenede Stater) kaldte ca. 200 Delegerede fra forskellige Lande til Arbejde.

Efter at Mrs. Fawcett som Repræsentant for England og Værtinde for Alliancen havde budt Velkommen, takkede Mrs. C.-Catt paa Alliancens Vegne. »Denne Kongres betyder Arbejde — strængt Arbejde — for hver og en af os, — men London er en tiltrækkende og interessant By, og »Fornøjelses-Udvalget« har sammensværget sig saa stærkt med den, at jeg straks maa advare mod de skumle Planer«. —

Dr. Anita, Augsburg (2den Vice-Præsident) oplæser de Delegeredes Navne.

Fra Frankrig og Belgien forelaa Anmodning om Optagelser i Alliancen. Bevilgedes med stor Tilslutning.

Mrs. C. Catt: »Belgien sendte for et Par Aar siden en Professor fra Universitetet i Antwerpen til de Forenede Stater, for nærmere at faa undersøgt, hvorledes Kvindestemmeretten virkede i de Stater, hvor de havde den. Jeg talte med ham, da han kom til New York og spurgte, om han var Tilhænger. Nej, det var han ikke, men han var villig til at lade sig overbevise. — Jeg gjorde ham det samme Spørgsmaal, da han rejste: »Ja, i min Hjærne er jeg overbevist, men mit Hjerte — er ikke omvendt«.

En Mængde Telegrammer blev læst. — Følgende vakte stor Jubel og gjorde vore